

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2722/2020
04.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Андраш Молнар, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3617/19 од 24.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3617/19 од 24.01.2020. године.

Образложење

Основни суд у Новом Саду је пресудом П 8068/13 од 24.03.2016. године делимично усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да му исплати износ од 4.000 евра са законском затезном каматом од 06.08.2013. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 99.247,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а тужбени захтев је одбијен преко досуђеног износа од 4.000 евра до траженог износа од 7.200 евра са затезном каматом, као и захтев за исплату законске затезне камате на износ од 4.000 евра од 05.04.2010. године до 05.08.2013. године. Против наведене пресуде, странке су изјавиле жалбе па је Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж 2503/16 потврдио првостепену пресуду у побијаном усвајајућем делу, а укинуо у побијаном одбијајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка и у том делу предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

У даљем току поступка, пресудом Основног суда у Новом Саду П 7354/2016 од 12.01.2017. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, са законском затезном каматом на износ од 2.000 евра почев од 08.01.2014. године до исплате и на износ од 1.000 евра почев од 15.05.2014. године до исплате. Одбијен је, као неоснован, део захтева за исплату законске затезне камате на износ од 2.000 евра почев од 01.09.2010. године до 08.01.2014. године и на износ од 1.000 евра почев од 01.09.2010. године до 15.05.2014. године. Обавезан је тужени да тужиоцу на

име трошкова поступка исплати износ од 218.951,00 динар, са законском затезном каматом од 12.01.2017. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3617/19 од 24.01.2020. године, делимично је усвојена жалба туженог и првостепена пресуда преиначена у жалбеном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, са законском затезном каматом на износ од 2.000 евра од 08.01.2014. године до исплате, и на износ од 1.000 евра почев од 15.05.2014. године до исплате; те је одређено да свака странка сноси своје трошкове првостепеног поступка. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је установио да је ревизија дозвољена према члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20, у даљем тексту ЗПП), а испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. истог закона нашао је да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су учињене друге битне повреде одредаба парничног поступка које би могле представљати основ за уважавање ревизије.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, између парничних странака постојао је договор да тужилац купи парцеле од туженог, за купопродајну цену од 30.000 евра, о чему је 10.03.2010. године сачињена признаница, потписана од стране парничних странака и сведока, те је по том основу износ од 3.000 евра туженом предато у „ВВ“, посредством ГГ, на име дела купопродајне цене, а сагласно потписаној признаници. Међутим, како до купопродаје парцеле између парничних странака није дошло, првостепени суд сматра да се основ по ком је тужени примио износ од 3.000 евра није ни остварио, због чега је тужени у обавези да тужиоцу тај износ врати, те је у смислу одредбе члана 210. Закона о облигационим односима обавезао туженог да тужиоцу исплати износ до 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Становиште првостепеног суда је да тужени у току поступка није доказао да је износ од 3.000 евра примио по неком другом основу, односно није доказао своје тврдње да је наведени износ примио на име службености пролаза преко његове парцеле, а што је био дужан да учини сходно правилима о терету доказивања у смислу одредби члана 228. и 231. ЗПП.

Након отворене расправе, другостепени суд је утврдио да су парничне странке усмено договориле да тужени прода тужиоцу целе парцеле број .. и .. КО ..., на којима није био уписан као искључиви власник, с тим да у договореном року изврши пренос власништва на истима на своје име у евиденцији непокретности, те да му је тужилац по

том основу исплатио део купопродајне цене у укупном износу од 4.000 евра, што је потврђено исказима свих саслушаних сведока. Наиме, тужилац је туженом исплатио 4.000 евра, тако што је путем трећег лица ГГ исплатио туженом 3.000 евра, што тужени није спорио, док је туженом у свом пословном простору у присуству ДД исплатио још 500 евра, те је затим туженом преко ДД исплатио још 500 евра. Како је тужилац туженом по основу усменог договора о продаји некретнина исплатио као део купопродајне цене износ од 4.000 евра, а до реализације овог усменог договора није дошло, тужени је применом одредбе члана 210. став 2. Закона о облигационим односима био у обавези да врати тужиоцу примљено, јер се основ по којем је новац примио није остварио.

Како је претходно донетом пресудом првостепеног суда П 8068/2013 од 24.03.2016. године, која је у том делу постала правноснажна, тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 4.000 евра са потраживаном каматом од 06.08.2013. године до исплате, тужбени захтев тужиоца је у преосталом делу за износ од 3.000 евра неоснован, због чега је другостепени суд у том делу преиначио првостепену пресуду и у том делу одбио тужбени захтев тужиоца, као неоснован.

Одредбом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прилаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће – да накнади вредност постигнуте користи. Ставом 2. истог члана, прописано је да обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и када се нешто прими, с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Сходно цитираној законској одредби и утврђеном чињеничном стању, по оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је првостепену пресуду преиначио, тако што је одбио тужбени захтев за износ од 3.000 евра. Наиме, током поступка је утврђено да је тужилац туженом исплатио на име дела купопродајне цене износ од 4.000 евра, који износ је правноснажном одлуком обавезан да тужиоцу врати, те како је тужени у обавези да врати само оно што је примио, применом одредбе члана 210 став 2 ЗОО, то је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу за износ од 3.000 евра, неоснован.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити применом одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образложењем се не би постигло ново нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиоцу нису досуђени трошкови ревизијског поступка, с обзиром да није успео у ревизијском поступку, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић